

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ (ΠΩΛ) ΣΟΥΛΙΚΙΑΣ

Ο υμνητής της ζωής και της φύσης

Παλαιολόγος (Πωλ) Σουλικιάς:

Ζωγραφίζω ό,τι υπάρχει μέσα μου, όχι ό,τι βλέπω.

Παλαιολόγος (Πωλ) Σουλικιάς: Στη ζωγραφική του συνηγορούν, με έναν παράξενο τρόπο, όλες οι τέχνες για το αποτέλεσμα.

Συνάντηση στην Εκκλησία του Αγ. Γιάννη της Ανακασιάς.

Συζήτηση στο κεντρικό δωμάτιο του πέτρινου σπιτιού του στην Ανακασιά, με τον ηλιοφάνεια να διαχέεται παντού. Εδώ επέλεξε να ζει, μαζί με την οικογένειά του, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, μετά από μακρόχρονη διαμονή στον Καναδά.

Παλαιολόγος (Πωλ) Σουλικιάς: Βαρύτιμη κατάθεση το ζωγραφικό του έργο, ταξίδεψε στις μεγαλύτερες γκαλερί του κόσμου, με λιγοστές όμως εμφανίσεις στην πατρίδα του, την Ελλάδα. (Δεν είναι περίεργο;).

Με το στίχο του Ρίτσου «δε γράφουμε για να ξεχωρίζουμε, αλλά για να ενωθούμε με τον κόσμο», ο μεγάλος ζωγράφος Πωλ Σουλικιάς επιβεβαίωσε τη σεμνότητα στο μεγαλείο της τέχνης του.

«Δε ζωγραφίζουμε για να ξεχωρίσουμε – λέει ο ίδιος

Της Εύης Καρυδάκη

–, αλλά για να ενωθούμε με τον κόσμο.

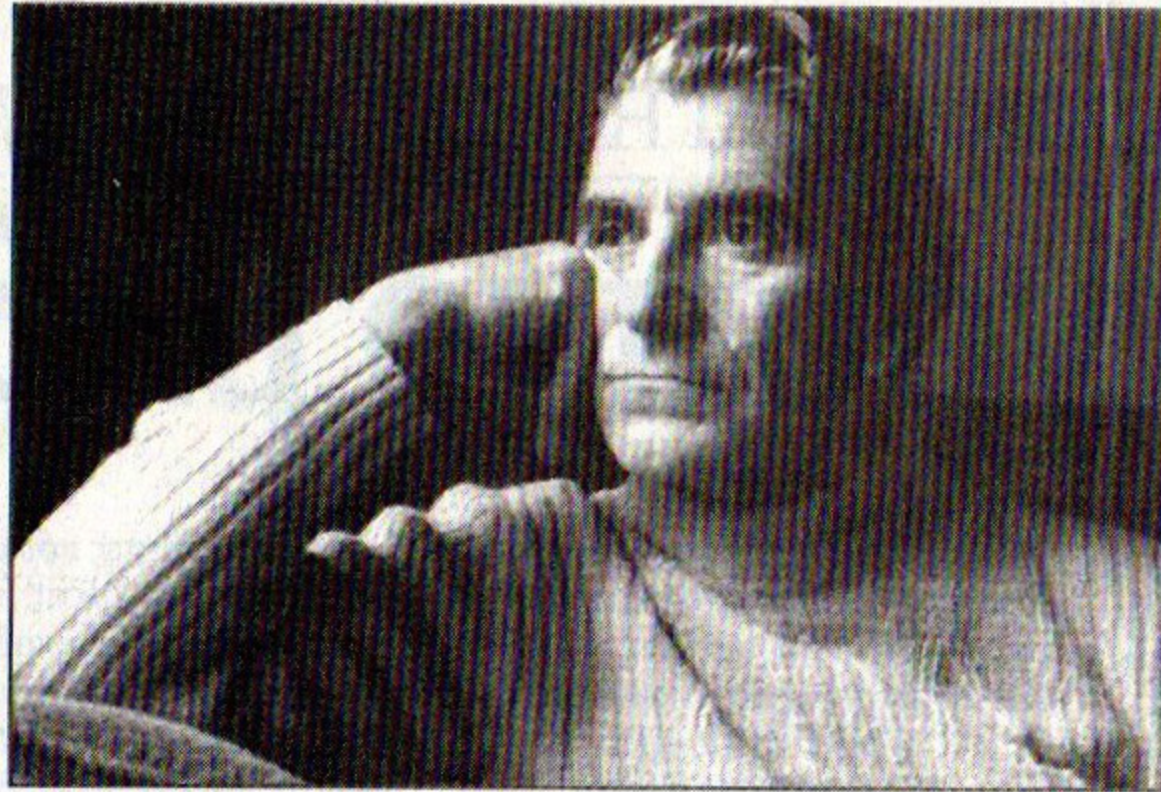
Φύλαγα τη ζωγραφική, γιατί την αγαπούσα και ήταν ανώτερο πράγμα για μένα. Δε γνώριζα ότι θα γίνει επάγγελμα. Μου έλεγαν ότι είμαι ζωγράφος και δεν το πίστευα... Τι έγινε, απαντούσα. Ετσι, αφού δεν μπορώ να πουλήσω έργο μου, έκανα κι άλλες δουλειές. Ηρθε κάποτε ένας δημοσιογράφος και μου πρότεινε να στείλω ένα έργο μόνον στην έκθεση στο Δήμο του Μόντρεαλ (Καναδάς 1965). Είπα ότι ήθελα οκτώ χρόνια για να βάλω σε τάξη ορισμένα πράγματα. Με πείσεις έστειλα εν τέλει το έργο μου. Απ' όλους τους Έλληνες

διάλεξαν εμένα και πήρα το πρώτο βραβείο. Όταν πήγα εκεί κατάλαβα ότι είμαι ζωγράφος».

Γεννημένος το 1926 στο Βόλο, σπούδασε ζωγραφική στην Αθήνα και ταυτόχρονα μελέτησε Ανατομία, Φυσική και Γεωμετρία. Το 1956 πήγε στο Παρίσι, όπου μελέτησε εντατικά τους μεγάλους ζωγράφους του Λούβρου. Το 1959, ζωγράφος με γερές γνώσεις, πήγε στον Καναδά. Από τότε η συνεχής αναγνώριση του Π. Σουλικιά ήταν εμφανής, όχι μόνο στον Καναδά, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Το 1996 εκδόθηκε το δεύτερο βιβλίο, όπου υπάρχουν γύρω στα 70 έγχρωμα έργα του, καθώς και πολλά μαυροασπρα σκίτσα, σε μια προσπάθεια ολοκληρωμένης παρουσίασης του τεράστιου έργου του ζωγράφου. Η παρουσίαση του βιβλίου έγινε με μια τιμητική έκθεση 35 έργων στο Μουσείο Καλών Τεχνών του Μόντρεαλ.

Το 1997 στη Θεσσαλονίκη (Πολιτιστική Προτεύουσα Ευρώπης), ήταν εκρσσωπος των εικαστικών της καναδικής πολιτείας. Αμέτρητες παρουσιάσεις του έργου σε όλες τις ευρωπαϊκές γκαλερί, απέσπασε το θαυμασμό και τις καλύτερες κριτικές των τεχνοκριτικών, ενώ αγαπήθηκε από το φιλότεχνο κοινό ανά τον κόσμο.

Σήμερα, στο υπόγειο του σπιτιού του, στην Ανακασιά, συνεχίζει να ζωγραφίζει. «Έχω έργα – λέει ο ίδιος – όπου αφαιρώ πράγματα και τα δουλεύω ξανά. Όλα είναι σαν τα παιδιά μου. Πετώ κάτι, όταν δεν το αντέχει ο χρόνος. Γι' αυτό και περιμένω πάντα όταν ζωγραφίσω έναν πίνακα, να δω πως θα φαίνεται σε μένα μετά από καιρό». Δε διστάζει ακόμη να ανακαλύψει πως πή-

ρε πίσω το έργο του αγορασμένο για να το ξαναφτιάξει επειδή δεν του άρεσε. Δε ζωγραφίζω με παραγγελία, γιατί δεν είμαι έμπορος – λέει ο Π. Σουλικιάς ζωγραφίζω γιατί αγαπώ την τέχνη μου και αγοράζουν εκείνοι που αγαπούν πραγματικά τα έργα μου.

ΜΥΘΟΣ

Υπάρχει παρακμή; Ναι, απαντά ο ίδιος. Στην τέχνη πολύ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Καλλιέργειται σκόπιμα, όπως σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας.

Από ποιους; Από όλους μας, αλλά και από την ίδια την πολιτεία. Οτιδήποτε παρακμακό – και δεν εννοώ μόνο την τέχνη – θα μπορούσε να το είχε αποφύγει ή εξαλείψει. Δε θέλει και δεν ξέρω γιατί. Είναι φαίνεται πιο βολικό έτσι.

Στην τέχνη; Εσείς δεν το βλέπετε... Το αφηρημένο καλλιέργειται σκόπιμα...

Στην αφηρημένη τέχνη μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, σου δικαιολογούν και σου αναγνωρίζουν τα πάντα. Νομίζουμε μ' αυτό

τον τρόπο, τον «ακαταλαβίστικο», ότι πρόκειται για κάτι σπουδαίο. Και έτσι αναγνωρίζονται κάποιοι ως ζωγράφοι, όντας όμως άσχετοι. Ετσι φτιάχνεται ο μύθος γύρω από το τίποτα.

Επαρση: Χαρακτηριστικό των καλλιτεχνών. Με το «τουπέ» προσπαθούν να επιβληθούν. Να αναγνωριστούν. Πολλοί ζωγράφοι ζωγραφίζουν συνέχεια το ίδιο θέμα με πολλές παραλλαγές για να το συνηθίσει το κοινό και να φτιάξουν όνομα, με στόχο το κέρδος. Ο ζωγράφος όμως αναγνωρίζεται από το ταλέντο, την παιδεία, την τεχνοτροπία, τη σεμνότητα, την πορεία και την εμπειρία της ζωής του. Αιτά είναι που φέρνουν την έμπνευση και καθορίζουν την τέχνη του.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Τέχνη είναι αυτό που σε αγγίζει. Στο σπίτι της Ανακασιάς το κασετόφωνο (πολύτιμο εργαλείο δουλειάς), προσπάθησε μάταια να καταγράψει ήχους, χρώματα, σύνθεση, δομή, ύφος, τεχνοτροπία, ύφανση, στη μοναδικότητα των έργων του μεγάλου ζωγράφου, Π. Σουλικιά.

Συνδυασμός φανταστικού και πραγματικού, η ζωγραφική του υμνεί τη φύση και τη ζωή, με τη μεγαλοπρέπεια της λιτότητας. Με ένα πλατύ χαμόγελο και με το στίχο του Ρίτσου, μας καλωσόρισε ο ζωγράφος:

«Δε γράφουμε για να ξεχωρίζουμε, αλλά για να ενωθούμε με τον κόσμο»... κι «άνιξε έτσι», όλα τα πορτοπαράθυρα της τέχνης του και της ψυχής μας. Ο Παλαιολόγος (Πωλ) Σουλικιάς, ανήκει στα σπάνια τιμωρή του κόσμου μας.

Τιμή, η γνωριμία μας μαζί του...

